

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 5069).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Sundbo: Jeg vil gerne spørge den højtærede Landbrugsminister, om vi vedvarende skal opretholde den Forskel i Laanebetingelserne, der er nævnt i dette Forslag, henholdsvis for Sønderjylland og det øvrige Land. Fiskerne i det sydlige Jylland kan faa deres Laan uden Underpant i Fiskerifartøj eller Forsikringssum, medens de i det øvrige Land ikke kan det uden dette Pant. Det forekommer mig, at enten maa man forandre Loven saaledes, at alle Fiskere kan faa Laan uden Underpant i Fartøj eller Forsikringssum, eller ogsaa maa man forandre Pantelovgivningen i Sønderjylland, saaledes at Fiskerne dernede ogsaa maa give Pant i Fartøj og Forsikringssum. Hvilken af Delene man vil vælge, skal jeg ganske overlade til den højtærede Minister, men jeg synes, der maa være Lighed paa dette Omraade. Folk i det sydlige Jylland kan vel ikke være saa forskrækkelig meget bedre end Folk i det øvrige Land, at der ikke skulde gælde de samme Vilkaar for dem som for andre Fiskere i Landet. I øvrigt skal jeg anbefale selve Lovforslaget til Vedtagelse.

Niels Petersen: Jeg finder det ligesom det ærede Medlem Hr. Sundbo uheldigt, at der i de sønderjydske Landsdele opretholdes en Ordning, forskellig fra Ordningen i det øvrige Land. Man skulde synes, at vi nu var naaet saa vidt, at man ikke opretholdt særlige Lovregler for de sønderjydske Landsdele, medmindre der kunde anføres tvingende Grunde derfor. Jeg kunde tænke mig, at den højtærede Landbrugsminister vil gøre gældende, at den hidtil gældende Ordning i det øvrige Land med Underpant i Løsøre ikke i alle Maader er tilfredsstillende. Hvis det er Tilfældet, forekommer det mig alligevel, at det er en meget svag Argumentation at sige: vi opretholder en særlig Ordning nede i de sønderjydske Landsdele, fordi vi i hele den øvrige Del af Landet har en Ordning, som vi ikke finder tilfredsstillende. Man skulde dog tro, at den naturlige Fremgangsmaade vilde være den at træffe en forandret Ordning ogsaa for den øvrige Del af Landet. Det er blot dette Spørgsmaal, jeg gerne ligesom det ærede Medlem Hr. Sundbo vilde give

den højtærede Landbrugsminister Lejlighed til at svare paa. I øvrigt skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Behandling og uforandret Vedtagelse.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Det Spørgsmaal, som her er fremdraget af det ærede Medlem Hr. Sundbo og det ærede Medlem Hr. Niels Petersen, nemlig Uligheden mellem de sønderjydske Landsdele og det øvrige Land, var, saa vidt jeg hukker, ogsaa fremme ved denne Sags Behandling i forrige Rigsdagssamling, og jeg maa ganske henholde mig til det Svar, jeg den Gang gav. Denne Ulighed skyldes jo ikke i mindste Maade et Ønske fra Landbrugsministeriets Side. Det er vort Ønske, at vi maatte se os i Stand til at træffe de samme Regler for det gamle Kongerige og de sønderjydske Landsdele, men naar vi ikke dernede har kunnet indføre den Regel, at Staten for sit Laan tager Pant i de Baade, som der gives Laan til, hvilket er Hovedregelen fra gammel Tid her i Landet, skyldes det simpelt hen den Omstændighed, at de gældende Retsregler i Sønderjylland er saaledes beskafte, at der ikke kan tages Pant i Løsøre. Det ligger udenfor Landbrugsministerens Omraade at raade Bod paa dette Forhold, men jeg har paa Grundlag af de Forhandlinger, som blev ført om denne Sag for et Aar siden, henledet Justitsministerens Opmærksomhed paa dette Forhold, hvilket nok i øvrigt var overflødig, idet Spørgsmaalet allerede den Gang var taget op til Overvejelse i Justitsministeriet. Jeg bad Justitsministeren fremskynde disse Overvejelser, fordi det ikke alene paa dette, men selsvagt paa en hel Række andre Omraader vilde være af Betydning, at de gældende Retsregler var ens. Jeg ved, at man i Justitsministeriet har sin Opmærksomhed henvendt paa Spørgsmaalet, men saa vidt jeg har forstaaet — jeg skal i øvrigt ikke komme nærmere ind derpaa, da det ikke er et landbrugsministerielt Omraade, jeg her bevæger mig paa —, er der delte Meninger om, paa hvilken Maade man skal tilvejebringe Lighed. Jeg ser derfor ikke rettere, end at for dette Lovforslags Vedkommende maa vi, selv om vi kan være enige om at beklage det, forlige os med denne Ulighed i Haab om, at det maa være en rent midlertidig Ulighed, og at Justitsministeren ved Forelæggelse af et Lovforslag her i Rigsdagen i nær Fremtid vil drage Omsorg for, at Uligheden ophæves.